

Tim Collins

HOE ik per
ONGELUK
PIRAAT
WERD

*Met illustraties van
Sarah Horne*

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Hoofdstuk I

—

Het leven op zee

Woensdag 1 maart

Alle hens aan dek! Ik zie, ik zie... een stelletje schurftige honden aan de horizon. Hijs de Jolly Roger en enteren maar!

O, wie hou ik hier nou voor de gek? Ik ben geen piraat. Ik ben maar een passagier op een gewoon handelsschip.

En we zijn op weg naar de haven van Prinsenstad op het tropische eiland Sint Brandaan, niet aan het rondzwerven op zoek naar schatten. Minder avontuurlijk dan nu kan mijn leven bijna niet

HOE ik pap ÒNGELUK

worden. Maar net ben ik naar de top van de hoofdmast geklommen. Een soort van. Ik was pas een meter de touwen in toen mijn vader me in de gaten kreeg en zei dat ik weer naar beneden moest komen. Zo is hij al de hele tijd sinds we twee weken geleden uit Engeland zijn vertrokken.

Omdat we zulke belangrijke passagiers zijn, slapen we in de kajuit van de kapitein, achter op het bovendek. De bemanning slaapt beneden, op het overloopdek.

Ik ben blij dat ik niet bij al die stinkende zeelui hoef te slapen, maar ik verveel me rot in deze kleine ruimte. Ik wou dat ik van pap en mam naar buiten mocht om naar de zee te kijken. Ik ben het zat om de hele dag in mijn hangmat te liggen luisteren naar het krakende hout van het schip.

Pap zegt dat het te gevaarlijk is aan dek. Dat ik overboord zal vallen en dat de haaien me dan op

PIRAAT' WERD

zullen eten. Hij denkt waarschijnlijk ook dat ik iedereen onder zal kotsen. Ik geef toe dat ik dat vaak gedaan heb toen we net aan boord waren. Maar ik was nog nooit op zee geweest en ik moest echt wennen aan het constante gedein en de duizeligheid.

Maar dat is nu allemaal voorbij. Ik heb zeebenen gekregen. Weinig kans dat ik nog een ton met scheepsbeschuit zal bederven door erin te kotsen.

Ik lig nu weer in mijn hangmat, dromend dat ik een afschrikwekkende zeerover ben en geen verwende passagier.

Duizend kanonnen, Spaanse realen, schip ahoi en wat piraten verder allemaal zeggen.

Donderdag 2 maart

Ik ging vandaag stiekem naar de kombuis en kreeg onze kok Noah zover dat hij me een paar piratenverhalen vertelde. Ik ben nooit eerder op zee geweest, maar alle anderen varen al jaren en ze hebben een heleboel geweldige avonturen beleefd.

Vandaag legde Noah uit wat voor straffen piraten geven. Dat heeft hij al eerder gedaan, maar ik vond het zo leuk dat ik het hem nog een keer liet vertellen.

Piraten vallen niet alleen andere zeelieden aan, onderling hebben ze ook vaak ruzie, en de straffen zijn echt streng. Soms laten ze hun slachtoffers achter op een onbewoond eiland met niks anders dan een pistool, zodat ze zichzelf kunnen doodschieten als het allemaal te saai wordt. Soms slaan ze hun slachtoffers met een kat met negen staarten, die hun vlees openscheurt. En als ze echt kwaad zijn dan gaan ze 'kielhalen', wat wil zeggen

dat ze hun slachtoffers aan een touw vastbinden en hen dan langs de ruwe onderkant van het schip sleuren. Au!

Ik zou kielhalen het allerergst vinden, daarna de kat met negen staarten en daarna het onbewoonde eiland. Dat laatste klinkt eigenlijk helemaal niet zo slecht. Je kunt een hut voor jezelf bouwen en elke dag vissen en zwemmen. Dat moet toch beter zijn dan je huid openhalen aan de zeepokken onder op een schip.

☠ HOE ik p e r O N G E L U K ☠

Ik moet een serieus gezicht trekken als de anderen me dit soort dingen vertellen. Ik weet dat het niet leuk is om gemarteld te worden, maar toch lijkt het piratenleven me heel opwindend. Soms denk ik dat er geen ergere straf is dan een saai, veilig leven leiden.

Ik zou zo graag op zoek willen gaan naar verborgen schatten. Ik dacht dat mijn leven op zee zo zou zijn. Ik had niet verwacht dat ik in mijn hangmat moest blijven en niks anders kon doen dan in mijn dagboek schrijven en dromen over dingen die veel spannender zijn.

HOE HET ZIT

Achtergelaten worden op een onbewoond eiland, kielhalen en de kat met de negen staarten waren allemaal echt piratenstraffen.

De kat met negen staarten was een zweep, die bestond uit een dik touw dat aan één kant uit elkaar was gehaald. De negen strengen met knopen aan de uiteinden konden de huid openscheuren.

Naast pijnlijke wonden, kon de zweep ook ziektes verspreiden als hij niet goed was schoongemaakt en er nog bloed van het vorige slachtoffer aan kleefde.

Vrijdag 3 maart

Pap en mam kwamen vanmiddag naar de kajuit van de kapitein om een kaart te bestuderen. Ze waren zo afgeleid dat ik weg kon glippen om het bovendek te verkennen. De zee was kalm, wat betekende dat ik over het dek kon lopen zonder het gevaar te lopen om overboord te slaan.

Toen ik daar wat rondwandelde onder de felle zon en uitkeek over de eindeloze blauwe oceaan, vond ik het schip nog niet zo'n slechte plek. Al kon ik

HOE ik pÉB ÖNGELUK

alleen maar raden wat voor geweldige avonturen al die piraten daar op zee beleefden, zonder mij.

Ik stond achter een van de kanonnen aan stuurboord en deed net alsof ik een piraat was die op een passerend schip vuurde. Ik liet me zo meeslepen dat ik even dacht dat ik echt een ander schip zag aan de horizon, maar dat heb ik me vast verbeeld.

Al snel stak er een briesje op en iedereen kwam in beweging. Willem, een van de bemanningsleden, had hulp nodig om het marszeil bij te zetten. Iemand moest in de hoofdmast klimmen om het zeil te ontvouwen.

Ik bood meteen mijn hulp aan. Willem leek niet erg enthousiast, maar voor hij iets kon zeggen trok ik mezelf al omhoog in de touwen.

Hoe hoger ik kwam, hoe harder de wind blies. De mast zwaaide heen en weer. De touwen bogen

door en schommelden zo dat het lastig was om erin te klimmen. Soms slingerden ze zo erg dat ik ze vast moest grijpen tot mijn knokkels wit werden.

Eindelijk was ik boven en ik kroop op een van de horizontale houten palen. Ik keek naar Willem om te zien hoe hij zijn kant van het zeil loshaalde. Toen maakte ik een grote fout. Ik wierp een blik naar beneden.

Het dek was veel verder weg dan ik verwachtte. De bemanning dromde beneden samen. Twee gedaantes stormden de kajuit van de kapitein uit.

Oei. Pap en mam.

Ik kon paps rode gezicht zien terwijl ik me aan de paal vastklemde. Ik wilde het zeil loshalen en rustig via de touwen naar beneden klimmen om te laten zien hoe dom het was om me in de kajuit

HOE ik pÉB ÖNGELUK

op te sluiten. Maar ik kon mijn ogen niet van het dek af houden.

Het schip bewoog hevig heen en weer. Ik had het vreemde gevoel dat ik zelf volkomen stil bleef en alleen het schip en de zee schommelden. Toen voelde ik mijn greep verslappen. Ik vertelde mijn armen dat ze vast moesten houden. Maar de beweging van het schip maakte me misselijk en mijn spieren waren zwak.

Wind suisde langs me heen toen ik viel.

Voor ik wist wat er gebeurde, lag ik in Noahs armen. Mam stond voor me. Haar gezicht was wit weggetrokken. Ergens achter me hoorde ik papieren dat ik wel dood had kunnen zijn en dat dit precies was waarom ik niet aan dek mocht komen.

Heb ik weer. Ik maak één klein foutje en nu houdt hij er nooit meer over op.

Zaterdag 4 maart

Oké, dus mijn poging om in de touwen te klimmen is niet al te best afgelopen. Maar ik heb mijn excuses aangeboden, dus volgens mij kunnen we verder met ons leven.

Maar nee. Pap is nog steeds zo boos dat niemand zelfs maar met me mag praten. Ik moet in mijn hangmat blijven liggen, en zelfs áls er iemand binnen zou komen, krijg ik hem vast niet meer zover dat hij me een piratenverhaal vertelt.

Dus ik lig hier maar een beetje. Ik schrijf met mijn potlood in mijn dagboek en ik lees terug wat ik al geschreven heb. Ik moet steeds denken aan het schip dat ik dacht te zien toen ik achter het kanon stond. Hoe meer ik erover nadenk, hoe zekerder ik weet dat het echt was.

Ik heb het gevoel dat ik de anderen moet waarschuwen, maar hoe dan? Ik mag met niemand praten.